

Република Србија
ВРХОВНИ КАСАЦИОНИ СУД
Кзз 1184/2022
09.11.2022. године
Београд

У ИМЕ НАРОДА

Врховни касациони суд, у већу састављеном од судија: Невенке Важић, председника већа, Дубравке Дамјановић, Бате Цветковића, Татјане Вуковић и Светлане Томић Јокић, чланова већа, са саветником Врховног касационог суда Снежаном Меденицом, као записничарем, у кривичном предмету окривљеног АА и др, због кривичног дела напад на службено лице у вршењу службене дужности из члана 322. став 3. у вези става 1. Кривичног законика и др, одлучујући о захтевима за заштиту законитости браниоца окривљеног АА – адвоката Горана Тодоровића, браниоца окривљеног ББ – адвоката Владана Живковића, браниоца окривљеног ВВ – адвоката Момчила Ковачевића и браниоца окривљеног ГГ – адвоката Пека Обрадовића, поднетим против правноснажних пресуда Основног суда у Прокупљу К бр.240/19 од 21.03.2022. године и Апелационог суда у Нишу Кж1 бр.583/22 од 10.08.2022. године, у седници већа одржаној дана 09. новембра 2022. године, једногласно, донео је

ПРЕСУДУ

ОДБИЈАЈУ СЕ, као неосновани, захтеви за заштиту законитости браниоца окривљеног ББ – адвоката Владана Живковића, браниоца окривљеног ВВ – адвоката Момчила Ковачевића и браниоца окривљеног ГГ – адвоката Пека Обрадовића, поднети против правноснажних Основног суда у Прокупљу К бр.240/19 од 21.03.2022. године и Апелационог суда у Нишу Кж1 бр.583/22 од 10.08.2022. године, и то захтев браниоца Владана Живковића у односу на повреду кривичног закона из члана 439. тачка 2) Законика о кривичном поступку, захтев браниоца Момчила Ковачевића у односу на битне повреде одредаба кривичног поступка из члана 438. став 1. тачка 9) и из члана 438. став 2. тачка 1) Законика о кривичном поступку, а захтев браниоца Пека Обрадовића у односу на битне повреде одредаба кривичног поступка из члана 438. став 1. тачка 10) и члана 438. став 2. тачка 1) Законика о кривичном поступку, те због повреде кривичног закона из члана 439. тачка 2) Законика о кривичном поступку, док се исти захтеви у осталом делу **ОДБАЦУЈУ**.

Захтев за заштиту законитости браниоца окривљеног АА – адвоката Горана Тодоровића, поднет против правноснажних пресуда Основног суда у Прокупљу К бр.240/19 од 21.03.2022. године и Апелационог суда у Нишу Кж1 бр.583/22 од 10.08.2022. године, **ОДБАЦУЈЕ СЕ** као неблагоприятен.

Образложење

Пресудом Основног суда у Прокупљу К бр.240/19 од 21.03.2022. године, окривљени АА оглашен је кривим због извршења кривичног дела спречавање службеног лица у вршењу службене радње у покушају из члана 322. став 3. у вези става 1. у вези члана 30. КЗ, за које дело је осуђен на казну затвора у трајању од једне године, у коју му је урачунато време проведено у притвору од 18.02.2013. године до 15.03.2013. године и од 26.06.2018. године до 16.07.2018. године, док су окривљени ДД, АА, ВВ и ГГ оглашени кривим због извршења кривичног дела спречавање службеног лица у вршењу службене радње у покушају из члана 322. став 3. у вези става 1. у вези члана 30. и члана 33. КЗ, за које дело су им применом одредаба чланова 64, 65. и 66. КЗ изречене условне осуде, тако што су им утврђене казне затвора у трајању од по једне године и истовремено одређено да се ове казне неће извршити уколико окривљени у року проверавања од две године од дана правноснажности пресуде не учини ново кривично дело, с тим што ће се у случају опозива условне осуде окривљенима урачунати време проведено у полицијском задржавању од 02.12.2012. године до 03.12.2012. године, а окривљеном ДД и време проведено у екстрадиционом притвору од 08.08.2017. године до 13.02.2018. године.

Истом пресудом, окривљени АА и ГГ су обавезани да суду на име трошкова кривичног поступка плате, и то окривљени АА износ од 264.000,00 динара а окривљени ГГ износ од 376.500,00 динара као и да на име паушала плате, и то окривљени АА износ од 15.000,00 динара а окривљени ДД, ББ, ВВ и ГГ износе од по 8.000,00 динара, све у року од 15 дана од дана правноснажности пресуде, под претњом принудног извршења.

Оштећени ЂЂ је ради остваривања имовинскоправног захтева упућен на парнични поступак.

Пресудом Апелационог суда у Нишу Кж1 бр.583/22 од 10.08.2022. године, делимичним усвајањем жалбе Основног јавног тужиоца у Прокупљу, пресуда Основног суда у Прокупљу К бр.240/19 од 21.03.2022. године преиначена је у погледу правне оцене дела у односу на све окривљене, а у погледу одлуке о казни у односу на окривљене АА, ВВ и ГГ, тако што су радње окривљеног АА правно квалификоване као кривично дело спречавање службеног лица у вршењу службене радње из члана 322. став 3. у вези става 1. КЗ, а радње окривљених ВВ и ГГ као кривично дело спречавање службеног лица у вршењу службене радње у саизвршилаштву из члана 322. став 3. у вези става 1. у вези члана 33. КЗ, док су радње окривљених ДД и ББ квалификоване као кривично дело спречавање службеног лица у вршењу службене радње у покушају и саизвршилаштву из члана 322. став 3. у вези става 1. у вези члана 30. и члана 33. КЗ, за која дела су осуђени, и то окривљени АА на казну затвора у трајању од једне године и шест месеци, у коју казну му је урачунато време проведено у притвору од 18.02.2013. године до 15.03.2013. године и од 26.06.2018. године до 16.07.2018. године, а окривљени ВВ и ГГ на казне затвора у трајању од по једне године, у које казне им је урачунато време проведено у притвору од 02.12.2012. до 13.12.2012. године, док су жалба Основног јавног тужиоца у осталом делу и

жалбе бранилаца окривљених АА, ДД, ВВ и ГГ у целости одбијене као неосноване и првостепена пресуда у непреиначном делу потврђена.

Против наведених правноснажних пресуда, захтеве за заштиту законитости поднели су:

- бранилац окривљеног АА – адвокат Горан Тодоровић, због повреде закона из члана 423. тачка 1) ЗКП, повреде кривичног закона из члана 439. тачка 1) ЗКП и због повреде одредаба члана 22, 25, 30. и 322. став 3. у вези става 1. КЗ, са предлогом да Врховни касациони суд усвоји захтев и окривљеног ослободи од оптужбе, или да побијане пресуде укине и предмет врати првостепеном суду на поновно одлучивање;

- бранилац окривљеног ББ – адвокат Владан Живковић, због повреде закона из члана 485. став 1. тачка 1) ЗКП, конкретно због повреде кривичног закона из члана 439. тачка 2) ЗКП, са предлогом да Врховни касациони суд усвоји захтев и окривљеног ослободи од оптужбе, или да „донесе одбијајућу пресуду“;

- бранилац окривљеног ВВ – адвокат Момчило Ковачевић, због битне повреде одредаба кривичног поступка из члана 438. став 2. тачка 1) ЗКП, с тим што из образложења произилази да указује и на битну повреду одредаба кривичног поступка из члана 438. став 1. тачка 9) ЗКП, те на повреду закона из члана 441. став 1, ЗКП, са предлогом да Врховни касациони суд укине побијане пресуде и предмет врати првостепеном суду на поновни поступак и одлучивање, или да преиначи побијане пресуде тако што ће окривљеног ослободити од оптужбе;

- бранилац окривљеног ГГ – адвокат Пеко Обрадовић, због повреде закона из члана 485. став 1. тачка 1) и став 4. ЗКП, конкретно због битних повреда одредаба кривичног поступка из члана 438. став 1. тачка 1), тачка 7) до 10) и став 2. тачка 1) ЗКП, због повреде кривичног закона из члана 439. тачка 1) до 3) ЗКП и због повреде закона из члана 441. став 3. и 4. ЗКП, те члана 16, члана 453. и члана 451. ЗКП, са предлогом да Врховни касациони суд усвоји захтев и преиначи побијане пресуде тако што ће окривљеног ослободити од оптужбе и одредити да трошкови поступка падају на терет буџетских средстава, или да предметно кривично дело правно квалификује као кривично дело ометање овлашћеног службеног лица у обављању послова безбедности или одржавања јавног реда и мира из члана 23. став 1. ЗЈРМ и према окривљеном одбије оптужбу, или да преиначи побијане пресуде у погледу кривичне санкције тако што ће окривљеном изрећи условну осуду, или да побијане пресуде укине и предмет врати првостепеном или другостепеном суду на поновно суђење.

Врховни касациони суд доставио је по примерак захтева за заштиту законитости Републичком јавном тужиоцу, сходно одредби члана 488. став 1. ЗКП, и у седници већа, коју је одржао без обавештавања Републичког јавног тужиоца и бранилаца окривљених, сматрајући да њихово присуство није од значаја за доношење одлуке (члан 488. став 2.

ЗКП), разматрио списе предмета, са правноснажним пресудама против којих су захтеви за заштиту законитости поднети, па је након оцене навода изложених у захтевима, нашао:

Неосновано се захтевом за заштиту законитости браниоца окривљеног ВВ – адвоката Момчила Ковачевића нижестепене пресуде побијају због битне повреде одредаба кривичног поступка из члана 438. став 1. тачка 9) ЗКП и с тим у вези истиче да је оптужба прекорачена обзиром да се оптужницом терете неосуђивана лица, док се у побијаној пресуди наводи њихова осуђиваност.

Одредбом члана 420. став 1. ЗКП прописано је да се пресуда може односити само на лице које је оптужено и само на дело које је предмет оптужбе, садржане у поднесеној или на главном претресу измењеној или проширеној оптужници.

Дакле, између оптужбе и пресуде мора постојати идентитет и подударност у погледу субјективне и објективне истоветности дела. При томе, прекорачење оптужбе би подразумевало измене чињеничног описа радње извршења кривичног дела описаног у оптужном акту и додавање веће криминалне воље окривљеног, којима се отежава положај окривљеног у погледу правне оцене дела или кривичне санкције.

У конкретном случају, оптужним актом Основног јавног тужиоца у Прокупљу КТ бр.1334/12 од 17.05.2013. године, измењеном дана 22.05.2017. године, окривљеном ВВ стављено је на терет извршење кривичног дела спречавање службеног лица у вршењу службене радње у саизвршилаштву из члана 322. став 3. у вези става 1. у вези члана 33. КЗ, за које дело је и осуђен правноснажном пресудом Апелационог суда у Нишу Кж1 бр.583/22 од 10.08.2022. године.

Дакле, у конкретном случају, није дошло до прекорачења оптужбе правноснажном пресудом, обзиром да се пресуда у овом делу односи на лице које је оптужено и на кривично дело због ког је оптужен, при чему изреком пресуде окривљени није оглашен кривим за већу криминалну активност и вољу (криминалну количину) од оне за коју је оптужен, обзиром да је чињенични опис у изреци правноснажне пресуде остао у границама чињеничног описа из оптужног акта, те стога није провређен идентитет оптужбе и пресуде на штету окривљеног. Поред тога, прекорачење оптужбе се може односити само на изреку правноснажне пресуде, а не и на личне податке окривљеног који се односе на осуђиваност, па како бранилац окривљеног у суштини, указујући на ову битну повреду одредаба кривичног поступка, истиче да је до прекорачења дошло услед другачијих личних података у односу на окривљеног ВВ, то правноснажном пресудом оптужба није прекорачена.

Из наведених разлога, налазећи да правноснажном пресудом није учињена битна повреда одредаба кривичног поступка из члана 438. став 1. тачка 9) ЗКП, Врховни касациони суд је захтев за заштиту законитости браниоца окривљеног ВВ у овом делу одбио као неоснован.

Неосновани су и наводи захтева за заштиту законитости браниоца окривљеног ГГ – адвоката Пека Обрадовића, којима се указује на битну повреду одредаба кривичног поступка из члана 438. став 1. тачка 10) ЗКП. С тим у вези, у захтеву се наводи да је првостепени суд, у поступку који је уследио након првобитног укидања пресуде, утврдио теже чињенично стање за окривљеног од оног које је утврђено пресудом Основног суда у Прокупљу К бр.457/13 од 07.11.2018. године, супротно одредби члана 453. ЗКП.

Битна повреда одредаба кривичног поступка из члана 438. став 1. тачка 10) ЗКП постоји уколико је пресудом повређена одредба члана 453. ЗКП, којом је прописано да уколико је изјављена жалба само у корист оптуженог, пресуда се не сме изменити на његову штету у погледу правне квалификације кривичног дела и кривичне санкције.

Према стању у списима, пресудом Основног суда у Прокупљу К бр.457/13 од 07.11.2018. године окривљени ГГ оглашен је кривим због кривичног дела спречавање службеног лица у вршењу службене радње из члана 322. став 3. у вези става 1. у вези члана 33. КЗ, које дело му је и стављено на терет оптужним актом Основног јавног тужиоца у Прокупљу Кт бр.1334/12 од 17.05.2013. године, измењеном дана 22.05.2017. године, те осуђен на казну затвора у трајању од шест месеци. Против ове пресуде, поред бранилац, жалбу је изјавио и Основни јавни тужилац у Прокупљу, због одлуке о кривичној санкцији у односу на све окривљене, па и у односу на окривљеног ГГ, након чега је окривљени ГГ побијаном првостепеном пресудом (пресудом Основног суда у Прокупљу К бр.240/19 од 21.03.2022. године) оглашен кривим због извршења кривичног дела спречавање службеног лица у вршењу службене радње у покушају из члана 322. став 3. у вези става 1. у вези члана 30. и 33. КЗ. Поред бранилаца окривљених, жалбу против ове пресуде изјавио је и Основни јавни тужилац у Прокупљу због повреде закона и одлуке о кривичној санкцији, па је другостепени суд побијаном пресудом (пресудом Апелационог суда у Нишу Кж1 бр.583/22 од 10.08.2022. године), делимично усвајио жалбу Основног јавног тужиоца у Прокупљу и радње окривљеног ГГ правно квалификовао као кривично дело спречавање службеног лица у вршењу службене радње у саизвршилаштву из члана 322. став 3. у вези става 1. у вези члана 33. КЗ, за које радње је окривљени осуђен на казну затвора у трајању од једне године, за које кривично дело је био и оптужен.

Како из свега наведеног произилази да је јавни тужилац изјавио жалбу и против пресуде Основног суда у Прокупљу К бр.457/13 од 07.11.2018. године због одлуке о казни, а затим и против пресуде Основног суда у Прокупљу К бр. 240/19 од 21.03.2022. године због повреде кривичног закона и одлуке о казни, односно да у конкретном случају није била изјављена жалба само у корист већ и на штету окривљеног, то је поднети захтев у овом делу, којим се указује на битну повреду одредаба кривичног поступка из члана 438. став 1. тачка 10) ЗКП, одбијен као неоснован.

Неосновано се и захтевима за заштиту законитости бранилаца окривљених ВВ и ГГ нижестепене пресуде побијају због битне повреде одредаба кривичног поступка из члана

438. став 2. тачка 1) ЗКП и истиче да су правноснажне пресуде засноване на незаконитим доказима.

С тим у вези, у захтеву за заштиту законитости браниоца окривљеног ВВ – адвоката Момчила Ковачевића, као незаконит доказ, наводи се да је правноснажна пресуда заснована на „бланко наредби“ – налогу за извршење службеног задатака број 002657 ПУ Прокупље од 30.11.2012. године који је донет 25 часова пре предузимања радњи против окривљених, док се према наводима захтева за заштиту законитости браниоца окривљеног ГГ – адвоката Пека Обрадовића правноснажне пресуде заснивају на фотокопији дневника догађаја ПУ Прокупље од 02.12.2012. године који је прочитан на главном претресу, у поновљеном поступку, а који докази према наводима захтева представљају незаконите доказе на којима се пресуда не може заснивати.

У конкретном случају правноснажна пресуда није заснована на „бланко наредби“, обзиром да из списка предмета произилази да се ради о налогу за извршење службеног задатка обављања патролне делатности интервентне патроле ПУ Прокупље од 30.11.2012. године, коју чине полицајци ЂЂ и ЕЕ, у периоду од 01.12.2012. године у 20,00 часова до 02.12.2012. године у 08,00 часова, а у оквиру ког налога је наведено шест конкретних задатака, од којих је и задатак под редним бројем 4, који се односи на обилазак кафића „...“ на ..., са задржавањем испред истог, у времену од 01,00 до 02,30 часова. Стога се не ради о незаконитом доказу, како то неосновано истиче бранилац окривљеног ЖЖ у поднетом захтеву, обзиром да се на овом доказу пресуда може засновати.

Ни фотокопија „дневника догађаја“ по оцени овога суда не представља незаконит доказ, имајући у виду код ове оцене да из овог доказа нису утврђиване чињенице у вези са предметним кривичним делом. Иста повреда закона истицана је и у жалбама изјављеним против првостепене пресуде, па како је другостепени суд у својој одлуци Кж1 бр.583/22 од 10.08.2022. године о томе изнео јасне и довољне разлоге на страни 4 став 5 своје одлуке, које разлоге и овај суд у свему прихвата као правилне, то на њих у смислу одредбе члана 491. став 2. ЗКП и упућује.

Из наведених разлога, захтеви за заштиту законитости бранилаца окривљених ВВ и ГГ, у делу у којем се указује на битну повреду одредаба кривичиног поступка из члана 438. став 2. тачка 1) ЗКП, одбијени су као неосновани.

По оцени Врховног касационог суда, неосновани су и захтеви за заштиту законитости бранилаца окривљених ББ и ВВ, у делу у којем се указује да су нижестепене пресуде донете уз повреду кривичног закона из члана 439. тачка 2) ЗКП.

Према наводима захтева браниоца окривљеног ББ – адвоката Владана Живковића нижестепене пресуде донете су уз повреду кривичног закона из члана 439. тачка 2) ЗКП, јер у конкретном случају у погледу правне квалификације радње окривљеног није било места примени одредбе члана 322. став 3. у вези става 1. у вези става 30. и 33. КЗ, обзиром

да из чињеничног стања описаног у изреци пресуде произилазе сва битна обележја кривичног дела ометање службеног лица у вршењу службене дужности из члана 23. став 1. ЗЈРМ, имајући у виду да у конкретном случају радњу извршења кривичног дела представља повлачење за руку оштећеног ЂЂ приликом везивања окривљеног ДД, а што би значило да је предузетом радњом окривљени евентуално отежавао службеном лицу обављање послова из домена јавне безбедности и чувања јавног реда и мира. У захтеву за заштиту законитости браниоца окривљеног ГГ – адвоката Пека Обрадовића се у вези са овом повредом кривичног закона истиче да се у радњама окривљеног не стичу обележја кривичног дела из члана 322. став 3. у вези става 1. КЗ, већ да се евентуално може радити о кривичном делу из члана 23. став 1. ЗЈРМ, обзиром да су полицијски службеници, дакле и оштећени, критичном приликом дошли до кафића ..., због нарушавања јавног реда и мира, а што је наведено и у изреци побијане првостепене пресуде.

Изложене наводе захтева за заштиту законитости бранилаца окривљених ББ и ГГ Врховни касациони суд оцењује неоснованим, обзиром да је иста повреда закона истицана и у жалбама изјављеним против првостепене пресуде, па како је другостепени суд жалбе у овом делу одбио као неосноване и на страни 8 став 2 своје одлуке изнео јасне и довољне разлоге због чега налази да се у радњама окривљених стичу сви битни елементи кривичних дела због којих су оглашени кривим, које разлоге и овај суд у свему прихвата као правилне, то у смислу одредбе члана 491. став 2. ЗКП на ове разлоге и упућује.

Поред тога, када се има у виду да из изреке правноснажне пресуде јасно произилази да су критичном приликом окривљени спречили службена лица у обављању послова јавне безбедности чувања јавног реда и мира, тако што је окривљени ГГ заједно са окривљеним ВВ ухватио за руке полицијског службеника ЕЕ, те су га повукли уназад, што је искористио окривљени АА, па је напустио, а затим се и удаљио од службеног возила у коме се налазио, а да је окривљени ББ обема рукама вукао полицијског службеника ЂЂ док је везивао његовог брата – окривљеног ДД, након чега је у обављању дужности спречавао и полицијске службенике ЕЕ и АА гурајући их рукама од себе, то у њиховим радњама стоје сви битни елементи кривичног дела спречавање службеног лица у вршењу службене радње у саизвршилаштву из члана 322. став 3. у вези става 1. у вези члана 33. КЗ, због ког су првостепеном пресудом и оглашени кривим, а не елементи кривичног дела из члана 23. ЗЈРМ, како се то неосновано истиче у поднетим захтевима.

Стога су захтеви за заштиту законитости бранилаца окривљених ББ и ГГ у делу којем се указује на повреду кривичног закона из члана 439. тачка 2) ЗКП, одбијени као неосновани.

У преосталом делу, захтеви за заштиту законитости бранилаца окривљених ББ, ГГ и ВВ одбачени су, из следећих разлога:

У захтеву за заштиту законитости браниоца окривљеног ББ – адвоката Владана Живковића у осталом делу полемише се чињеничним стањем утврђеним правноснажном

пресудом и указује и на погрешну оцену доказа, те полемиче са исказима саслушаних сведока и са постојањем кривице и директног умишљаја код окривљеног, уз закључак да на страни окривљеног нема ни саизвршилаштва из члана 33. КЗ као облика саучесништва, јер се према наводима захтева испред кафића „...“ појавио изненада, а што према ставу браниоца говори у прилог томе да окривљени са осталим актерима догађаја претходно није имао никакав контакт.

У преосталом делу, и у захтеву браниоца окривљеног ГГ, а и у захтеву браниоца окривљеног ВВ указује се на повреду закона из члана 441. став 1. ЗКП и стим у вези истиче да су казне према окривљенима неправилно одмерене (бранилац окривљеног ВВ), односно да је приликом доношења одлуке о врсти кривичне санкције другостепени суд учинио повреду закона из члана 54. КЗ, јер је од извршења кривичног дела до доношења пресуде протекло скоро десет година, те да је окривљени неосуђиван и слабог имовног стања (бранилац окривљеног ГГ, који с тим у вези у уводу захтева истиче повреду кривичног закона из члана 439. тачка 3) ЗКП).

У захтеву за заштиту законитости браниоца окривљеног ГГ, у уводу се истиче повреда кривичног закона из члана 439. тачка 1) ЗКП, међутим, у образложењу се не наводи у чему се ова повреда кривичног закона састоји, већ се с тим у вези истиче да је нејасно коју је то радњу спречавања службеног лица у вршењу службене радње учинио окривљени, при чему бранилац полемиче и са исказом сведока – оштећеног ЂЂ, те закључује да су критичном приликом полицијски службеници предузимали службене радње противно одредби члана 52. Закона о полицији, а којим наводима се у суштини указује на погрешно и непотпуно утврђено чињенично стање.

Како погрешно и непотпуно утврђено чињенично стање и погрешна оцена доказа, те повреда закона из члана 441. став 1. ЗКП, као и повреда одредаба члана 52. Закона о полицији не представљају законске разлоге због којих је у смислу одредбе члана 485. став 4. ЗКП дозвољено подношење овог ванредног правног лека окривљенима преко бранилаца због повреде закона, то је Врховни касациони суд захтеве за заштиту законитости бранилаца окривљених ББ, ГГ и ВВ у овом делу одбацио као недозвољене, на основу одредбе члана 487. став 1. тачка 2) ЗКП.

Најзад, захтев за заштиту законитости браниоца окривљеног ГГ – адвоката Пека Обрадовића, у делу у којем се указује на повреде закона из члана 441. став 3. и 4. ЗКП, одбачен је јер нема законом прописан садржај.

Наиме, због наведених повреда закона подношење захтева за заштиту законитости дозвољено је окривљенима преко бранилаца, међутим, како бранилац окривљеног није у образложењу захтева навео у чему се конкретно састоје повреде закона из члана 441. став 3. и 4. ЗКП, а одредба члана 484. ЗКП налаже обавезу навођења у захтеву за заштиту законитости разлога за његово подношење, што у случају истицања повреде закона подразумева не само опредељење о којој повреди закона је реч, већ и образложење у чему

се та повреда конкретно састоји, имајући у виду да Врховни касациони суд није овлашћен да по службеној дужности испитује у чему се конкретно огледа повреда закона на коју се захтевом за заштиту законитости указује, то је поднети захтев у овом делу одбачен јер нема законом прописан садржај, на основу члана 487. став 1. тачка 3) ЗКП.

Захтев за заштиту законитости браниоца окривљеног АА – адвоката Горана Тодоровића, одбачен је као неблаговремен. Наиме, одредбом члана 485. став 4. ЗКП прописано је да због повреда закона из члана 74, члана 438. став 1. тачка 1) и 4) и тачка 7) до 10) и став 2. тачка 1) члана 439. тачка 1) до 3) и члана 441. став 3. и 4. ЗКП, учињених у првостепеном поступку и поступку пред другостепеним судом, окривљени може поднети захтев за заштиту законитости у року од 30 дана од дана када му је достављана правноснажна одлука, под условом да је против те одлуке користио редовни правни лек. Овај рок важи и рачуна се исто и за браниоца окривљеног, с обзиром на то да су одредбом члана 71. тачка 5) ЗКП права браниоца ограничена правима окривљеног.

Из списка предмета произилази да је другостепена одлука – пресуда Апелационог суда у Нишу Кж1 бр.583/22 од 10.08.2022. године, окривљеном АА достављена дана 16.08.2022. године, те да је бранилац окривљеног – адвокат Горан Тодоровић захтев за заштиту законитости поднео дана 03.10.2022. године путем поште, препорученом пошљицом, на рецепис број РЕ027853325РС.

Како је бранилац окривљеног АА захтев за заштиту законитости поднео по протеку рока од 30 дана за подношење овог ванредног правног лека, то је Врховни касациони суд поднети захтев одбацио као неблаговремен, на основу члана 487. став 1. тачка 1) ЗКП.

Са свега изложеног, донета је одлука као у изреци пресуде.

Записничар-саветник
Снежана Меденица, с.р.

Председник већа-судија
Невенка Важић, с.р.

За тачност отправка
Управитељ писарнице
Марина Антонић